

Nová reality show, aneb Operace Rouška

Autor: Milan Vidlák, milan.vidlak@casopis-sifra.cz

URL adresa článku:

<https://www.casopis-sifra.cz/svetova-zdravotnicka-organizace-tvrdi-ze-plosne-noseni-rousek-nedava-smysl-nechrani-pred-nakazou-a-navic-predstavuji-zdravotni-riziko/>

Roušky nosí „pocitivě“ muži, ženy, dědečkové, babičky i flákači z lavičky (pokud se zrovna nedezinfikují)...

Jdu si takhle po ulici, pod přikrytou tváří se mi paří vous, a protože nikdo nejde, tu nehygienickou ohavnost, kvůli které je mnohem větší šance chytit nějaký sajrajt – třeba tisíckrát nebezpečnější plíseň –, než kdybych dýchal čistý jarní vzduch, na chvíli odložím. Vzhlednu vzhůru a strnu v němém údivu. Je krásný slunečný den a paní myje ve svém bytě okna. V roušce. O chvíli později, když se stáhnou k lesu, kde skoro nikdo není a kde se mohu zase svobodně nadechnout, spatřím projíždějícího cyklistu. S rouškou. Řidiče, kteří jedou sami v autě, a místo aby si otevřeli okno a vyvětrali, paří se v tomhle malém látkovém nesmyslu, bych ani nespočítal.

Není to tak dávno, kdy se v Evropě hromadně protestovalo, a dokonce se schvalovaly zákony proti zahalování na veřejnosti. Jen tak byste vlezli do autobusu s šátkem, rouškou, maskou či závojem, a v tu ránu byste měli v Nizozemsku, Dánsku, Francii, Belgii, Bulharsku, Německu, Švýcarsku, Lotyšsku, Rakousku, Norsku či Itálii za zadkem policii. V Česku to sice nezakazoval přímo zákon, ale být muslimskou ženou a jít třeba do restaurace v nikábu znamenalo riziko slovního napadení a vyžadovalo to silnou psychickou odolnost.

Kdybyste někomu ještě před dvěma měsíci řekli, že budeme všichni běhat po ulici s kusem hadru přes obličej, a objektem lynčování se stane ten, kdo vyjde nezahalen, do pěti minut by u vás blikala sanitka a vezli by vás rovnou k docentu Chocholouškovi. Stačilo jedno bez ironie geniální nařízení české vlády, které trefilo několik much jednou ranou, a rázem je vše úplně naopak. Lidi se dočista pomátli. Či lépe řečeno, konečně se ukazuje v plné nahotě, jací doopravdy jsou.

Často stejní lidé, kteří by ještě před měsícem udávali ty, kdo nosí burku či nikáb, dnes volají na policii, že soused nemá při okopávání záhonů roušku. V Česku je totiž udávání národním sportem. Dokonce i německé gestapo v Praze si na to za války stěžovalo a zadávalo inzeráty do novin, ve kterých Čechy žádalo, ať přestanou chodit bonzovat, protože to zcela ochromuje činnost německých úředníků, kteří tak nemají čas na běžnou agendu.

Stejnou taktiku musela v březnu zvolit městská policie v Brně, která v regionálních novinách upozorňovala na zahlcení provozu tísňové linky. Mluví strážníků Jakub Ghanem přiznal: „Lidé upozorňují například i na lidi, kteří na vlastním oploceném pozemku opravují střechu s odkrytým obličejem nebo na balkoně rodinného domu kouří cigaretu.“ Po celé zemi je to stejné. Například v Pardubicích chodí podle policie kvůli nenošení roušek desítky udání denně (!). Překvapivé je, že většina volajících se nestydí a představují se do telefonu svým jménem. Ano, tak málo stačilo, aby většina národa zešílela a lidi zahalili obličej a odhalili charakter. Jestliže se takto chovají v době, kdy se nic neděje, co asi museli dělat za druhé světové?

Jakmile v těchto dnech a týdnech nemáte hadr přes hlavu, můžete si být téměř jisti, že zpátky domů už nedojdete. Buď vás vaši sousedé a milí spoluobčané přímo na ulici zlynčují, nebo napráskají na policii. Proto roušku pocitivě nosí také ti – a sundávají ji jen v případě, že není v dohledu žádný uvědomělý občan, který by je „nahlásil“ –, kteří si jsou schopni uvědomit absurdnost celé situace a dát si do souvislosti aspoň základní skutečnosti. Například tu, že zatímco se občané navzájem kontrolují, aby se nepoprskali, pod rouškou tmy se děje něco mnohem podstatnějšího, o čem se zatím moc nemluví. Nařízení o nošení roušek není ničím jiným než úžasnou psychologickou operací a experimentem na lidech, který jednou vejde do učebnic. Úsloví „pod rouškou tmy“ zde nabývá nových dimenzí.

Než se pustíme dál, řekněme si to otevřeně hned na začátku: Nošení roušky či respirátoru, jedno jaké třídy, značky a ceny, je v případě infekcí dýchacích cest extrémní opatření s pochybnou účinností, zcela nepřiměřené situaci. Proč jsme to nenosili třeba loni a předloni? Jisté je, že kdyby kolem nás koloval opravdu nějaký nebezpečný virus, padali bychom jako kuželky, a stejně bychom se neschovali, protože bude všude – na klikách, na botách či na podlaze. Kdybychom se virům chtěli vyhnout, z domu bychom nevyšli celý život, ani s posmrkanou plenou. Vždyť nakazit se lze třeba přes oči.

Takovýchto korona- a jiných podobných virů jsou kolem nás desítky. Ale i pokud bychom se nakazili, nebylo by to poprvé ani naposledy. Stačilo by méně sledovat televizi a přečíst si třeba článek profesora Ladislava

Machaly a Jiřího Beneše z Kliniky infekčních nemocí 3. LF UK Nemocnice Na Bulovce, kde píše: „V oficiálních materiálech evropských i světových autorit se píše, že nemoc se projevuje náhle vzniklou horečkou, suchým kašlem, dušností, slabostí a bolestmi ve svalech. My zdravotníci ale vidíme, že většina nemocných s prokázanou koronavirovou infekcí má jen lehce zvýšenou teplotu a k tomu známky zánětu nosohltanu čili rýmu, mírné bolesti v krku a někdy i kašel. Nejsme tedy schopni podle projevů nemoci vytipovat osoby, které prodělávají koronavirovou infekci, a odlišit je od lidí s běžným nachlazením. (...) Pacienti mají jen lehce zvýšenou teplotu, rýmu, kašel, pobolívání v krku; někdy infikovaný člověk nepopisuje dokonce žádné obtíže.“ Tak už to u viróz bývá...

Svůj účel ale toto nařízení vlády, která zavřela občany doma před rýmou, přesto splnilo. Z toho, jak skvěle funguje, je evidentní, že lidé, kteří toto vymýšleli, přesně věděli, co dělají, a psychologickou „Operaci Rouška“ zvládli fantasticky. Lidí jim to, pravda, dost ulehčilo, ale nakonec je to dobře. Kdyby totiž občané víc přemýšleli a nešli jako ovce na porážku, neobešel by se tento obrovský ekonomický převrat, kterého jsme právě svědky, bez krveprolití. Stačí se na celou situaci podívat z úhlu toho, kdo ji nařídil a co jí sleduje, ať už to byl kdokoliv.

Beze zbraně

Pokud potřebujete shodit přehřátou ekonomiku tím, že hodláte srazit dolů ceny a platy, ve velkém propouštět ze státní i soukromé sféry a nechat zkrachovat malé a střední podnikatele, tak, jak je v kapitalismu běžné při každém velkém restartu, jaké máte možnosti?

Jakmile se dostane ekonomika do stadia, kdy jsou vyšponované ceny akcií, rostou platy, vše je totálně předražené, je problém sehnat zaměstnance a dostatek lidí, nejlépe většina národa, je zadlužena, je třeba ekonomiku rychle nakopnout. Z pohledu občana přichází krize, ale z pohledu celkové ekonomiky jde ve skutečnosti o oživení, restart. (Více v článku Virus, který změní svět.) Obvykle se podobné věci řeší válkou, stačí se podívat do historie.

Tentokrát ale byla celá věc provedena mnohem elegantněji a posloužil k ní místo zbraní neviditelný koronavirus s příznaky rýmy. Stačilo lidi dostatečně vyděsit a propagandou přesvědčit kvůli potenciální hrozbě k tomu, aby zůstali doma a nedělali rozbroje. (Více v článku Jak se dělá pandemie.) A blesková operace mohla začít.

Pokud byste nevymysleli dostatečně přesvědčivý důvod, aby vás lidi poslechli, museli byste za normálních okolností do ulic povolat armádu a policii. Lidi by se proti ohrožení svých ekonomických zájmů, které povede k jejich ožebračení, bouřili. Neustáli by to psychicky a pod tlakem by se mohli uchýlit k nekontrolovatelnému násilí. To by pak snadno mohlo přerůst v občanskou válku.

Proto česká vláda (v každé zemi to vlády řeší podle potřeb ekonomiky i mentality lidí trochu jinak; i proto se tolik liší opatření, bububu či počty nakažených v jednotlivých zemích) zvolila jinou taktiku. Vytvořila sice menší davovou psychózu, ale zároveň ji dokázala ukočírovat a neustále ji kontroluje. Přesvědčila lidi, aby se báli, a nařízení dodržovali „pro své vlastní zdraví a dobro“. Již zmíněný příklad s rouškami přitom ukazuje, že opatření nemají se zdravím nic společného, ale sledují jiné cíle. Jde tu především o psychologii a schopnost ovládnutí davu.

Tento rouškový trik plní hned dva účely najednou. Jednak roušky naprosto dokonale odvedou pozornost, neboť lidi neřeší nic jiného. Tím, že se dívají jinam a hledají neviditelného nepřitele, nevidí, co se děje a co dělá skutečný nepřítel, tedy stát.

My sedíme doma, jiní čile obchodují...

Jedni se snaží roušky koupit, druzí je šijí a „roznášejí potřebným“, všichni o tom mluví. Řeší se jenom roušky, roušky a zase roušky. Aspoň se tím nějak zabaví. Pod tou skutečnou rouškou se ale děje velký byznys. Zdraví lidé sedí doma bez práce, koukají na televizi, a taková situace nabízí pro hrstku připravených neopakovatelnou příležitost. Samozřejmě jen pro ty, kteří obchodovat mohou, to znamená pro velké hráče. Pokud povinně nařídíte občanům, že si něco musejí pořídit, máte miliony zákazníků jistých... Jen vybavit všechny nemocnice a úřady představuje pro zainteresované zlatý důl. Představte si, že někdo nařídí povinné cucání lízátek pro všechny, a vy budete centrálně rozhodovat o jejich nákupu, nebo je budete přímo vyrábět. A ještě můžete říct, že děláte dobro. Super, ne?

Stejně je to s rouškami, dezinfekcí či jinými ochrannými pomůckami, nemluvě o potravinách, jejichž nákup i dovoz se několikanásobně zvýšil. Z Číny létá jedno letadlo za druhým, na výběrová řízení není čas.

Koronavirus je obchodní příležitost, jaká se nebude opakovat. Navíc kvůli tomu, že máme v čele země jednoho z největších byznysmenů, si lze snáz představit, proč má zrovna Česko tak přísná bezpečnostní opatření. Bylo by s podivem, kdyby si právě on nechal takovou příležitost ujít. Na konci může jen radostně zvolat jako Bohouš v Dědictví: „A teď si vás koupím všechny.“

Druhý důvod je ten, že tak lze národ v krizové situaci velmi dobře kontrolovat. Jakmile obvykle v Česku něco nařídíte, musíte nařízení tvrdě vymáhat. Zatímco Američanovi stačí něco doporučit a Němci zakázat, Čechovi to musíte znemožnit, jinak to očurá a obejde. S jedinou výjimkou – když se bojí.

České vládě se ale podařil majstrštyk a udělala pravý opak. U roušek je totiž situace naprosto odlišná. Lidi už jsou z toho všeho zmagoření a tlak se stupňuje. Občanům docházejí peníze a nebudou mít na splátky hypoték ani na běžný provoz. Propouštění již začalo, firmy krachují, strach je vyšponovaný a nervy na pochodu. Kdyby v této napjaté situaci dodržování nařízení kontrolovali policisté nebo vojáci, mohlo by dojít k občanské válce. Stačí pozorovat, jak jsou lidi zlí v obchodech či na ulici. Sprostě křičí na někoho, kdo kýchne, nebo jde podle jejich názoru příliš blízko. Nedej bože, když jim sebere kvěťák nebo toaleták. Přítomnost policistů by je snadno dohnala k nějakému zkratu a mohli by dojít do bodu, kdy už jim bude všechno jedno a bodnou vám či policistovi klidně do břicha kudlu.

Kvůli karanténě a rouškovému nařízení jsou ale lidé poslušně doma a je omezeno jejich setkávání, takže se nemůžou srovnávat a vymýšlet blbosti – například jak to celé vlastně je a jak proti tomu protestovat. Policisté nejsou v této situaci vůbec potřeba, protože za ně práci odvedou uvědomělí spoluobčané – policii na své bližní zavolají s potěšením sami.

Za normální situace, kdyby někdo nařídil omezení volného pohybu, a zároveň nekontroloval jeho dodržování, by bylo v ulicích plno. Takhle ale víte, že když budete nápadní a nařízení porušíte, někdo vás stoprocentně udá. A tak to dodržujete, i když víte, že koronavirus je jen zástěrka pro něco jiného. A o to jde – zpacifikujete tím všechny bez rozdílu, aniž byste museli povolát ozbrojené složky.

Hlavouni, kteří „Operaci Rouška“ řídí, samozřejmě nálady ve společnosti pečlivě sledují a hlídají, aby se něco nezvrtlo. Vědí, že je třeba jednat v podobných situacích rychle a nařízení nelze stupňovat donekonečna. Kdyby teď začali nařizovat úplný zákaz vycházení a situaci příliš hrotili, může lidem rupnout v kouli úplně. A tak to udělat ani nemůžou. Pokud by chtěli úplný zákaz vycházení nařídit, museli by to provést hned na začátku. Už teď mnoha lidem začíná docházet, že tu něco nehraje, a tak lze brzy očekávat uvolnění některých opatření, aby papiňák úplně nevybuchl. Řídit lidi není vůbec snadné...

Horší bude to, co přijde potom. Proti tomu je netopýří virus jen slabým odvarem. Až tohle všechno skončí a budeme se moct místo polykání bakterií ze zapařených roušek zase nadechnout čerstvého vzduchu, mnoho lidí si možná vzpomene na údernou báseň Egona Bondyho: „Je možno hledět do oblak a nemít zvláštní pocit, že člověk přečán byl a v p..eli se ocitl?“ Ale pořád lepší než válka.

Článek byl publikován 2.4.2020